

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.150/2015/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Havasi Gábor ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve d.-i (cím) lakos felperesnek - a dr. ... jogtanácsos által képviselt ... Rendőr-főkapitányság (cím) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.20.233/2014/13. számú ítélete ellen az alperes által 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 5 265 (Ötezer-kettőszázhatvanöt) forint általános forgalmi adót tartalmazó 24 765 (Huszonnégyezer-hétszázhatvanöt) forint fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

2012. május 30-án délután a felperes személygépkocsival **F.** belterületén közlekedett. Az alperes **K.-i** Rendőrőrsén szolgálatot teljesítő rendőrök megállították. Vele szemben szabálysértési eljárást kezdeményeztek, mert az „Állj, elsőbbségadás kötelező” közlekedési tábla jelzése ellenére nem állt meg, és a felperest 5 000 forint helyszíni bírsággal sújtották. A bírságról szóló okirat kitöltésével egyidejűleg a **P.-i** Rendőrkapitányság ügyelete útján ellenőrizték a felperes által felmutatott vezetői engedélyt. Az ügyeletes tiszt arról tájékoztatta az intézkedő rendőrt, hogy a felperes által felmutatott jogosítványon szereplő sorszám más személy nevére kiállított okmányhoz tartozik és a vezetői engedély szerepel a nemzetközi tárgykörözési listán. Az intézkedő rendőrök elismervény - ún. bevonó lap - ellenében a felperes jogosítványát elvették, az erről szóló elismervényre vezetett feljegyzés szerint bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt.

A **K.-i** Körzeti Megbízott büntető feljelentést tett a felperessel szemben, melyben a központi nyilvántartás ellentmondásain túl szerepelt az is, hogy a vezetői engedélybe írt orvosi alkalmassági időre vonatkozó bejegyzés nem egyértelmű. Ezt az okot a helyszíni intézkedés során a rendőrök a felperessel nem közölték. A feljelentés 2012. június 1-jén érkezett a **P.-i** Rendőrkapitányságra. Az e napon a BM Központi Hivatal Vezetői Engedély

Nyilvántartásából lehívott adatok szerint a felperes által május 30-án az intézkedő rendőröknek felmutatott vezetői engedélyen szereplő sorszám valóban a felperes vezetői engedélyéhez tartozik, és az nem szerepel a nemzetközi tárgykörözési listán.

Időközben a felperes 2012. május 31-én a d.-i okmányirodán érdeklődött a vezetői engedélyével kapcsolatban, ahol azt a tájékoztatást kapta, hogy a vezetői engedélyével kapcsolatban probléma nincs, az nem szerepel a nemzetközi tárgykörözési listán.

Ezt követően a felperes személyesen eljárva a **P.-i** Rendőrkapitányság vezetőjéhez címezve, de a Debreceni Városi Ügyészség felé panaszt nyújtott be, amit a **P.-i** Rendőrkapitányságon június 4-én érkezettek. A beadvány szerint a felperes tudomása az volt, hogy jogosítványát azért vették el, mert az szerepel a nemzetközi tárgykörözési listán, ám ez az okmányiroda tájékoztatása szerint nem valós, s vezetői engedélye érvényes. Kérte, hogy a joghátrányt szüntessék meg, mert a jogosítvány lefoglalásával a munkájában és a magánéletében is hátrányos helyzetbe került.

A rendőrség a panaszbeadványt sem saját hatáskörében nem bírálta el, sem az ügyészséghez nem továbbította, azzal kapcsolatosan intézkedést egyáltalán nem tett.

A **F.-en** intézkedő rendőr feljelentésére tekintettel a **P.-i** Rendőrkapitányságon ismeretlen tettes ellen nyomozás indult. A nyomozás elrendeléséről szóló feljegyzés szerint az eljárás során szakértő bevonásával meg kell állapítani az egészségügyi alkalmassági idő bejegyzésének valódiságát, ezzel kapcsolatban nyilatkoztatni kell az alkalmasságit kiadó orvost és az okmány sorszáma tekintetében tisztázni kell a nyilvántartóban rögzített és a valóságban lévő adatok közötti eltérés okát.

Június 20-án a felperes immár jogi képviselője útján ismételt panaszt nyújtott be a **P.-i** Rendőrkapitánysághoz, kérve a vezetői engedély lefoglalásának megszüntetését és az okmány visszaszolgáltatását. Kérte azt is, hogy amennyiben erre nincs lehetőség, a rendőrség adjon ki olyan igazolást, mely a gépkocsival való munkavégzését lehetővé teszi, ellenkező esetben munkaviszonya megszűnik. E beadványban is azt jelölte meg a felperes, hogy tudomása szerint a jogosítványa elvételének oka az volt, hogy az azzal azonos sorszámú okmányt külföldön körözik.

A rendőrség ezt a panaszt sem bírálta el, s nem terjesztette fel az ügyészi szervhez sem, érdemben ezzel kapcsolatban sem intézkedett.

A nyomozás során, július 4-én hallgatta meg az ügy előadója a felperes vezetői engedélyébe az orvosi alkalmassági időt bejegyző üzemorvost, aki elismerte, hogy az okmányon lévő évszámot ő javította át. A tanúkihallgatás után az ügy előadója jelentést készített, melyben rögzítette a tanúként meghallgatott orvos nyilatkozatát, azzal, hogy az okmányon bűncselekményt megvalósító javítás nem történt. Kitért arra, hogy a felperes vezetői engedélyével azonos számú, Belgiumban körözés alatt álló okmány szerepel a bűnügyi körözési rendszerben, s nem a felperes okmánya. Végül rögzítette, hogy a központi nyilvántartó rendszerben május 30-án tévesen volt rögzítve, hogy a megjelölt sorszámú engedély nem a felperesé.

A jelentésben is megjelölt indokok alapján a rendőrség július 6-án kelt határozatával a nyomozást bűncselekmény hiányában megszüntette. Az erről szóló határozatot a felperes július 11-én, jogi képviselője július 10-én vette át.

Július 9-én a **P.-i** Rendőrkapitányság a felperestől bevont vezetői engedélyt megküldte a **P.-i** Okmányirodának, arra hivatkozva, hogy azon a fénykép állapota nem megfelelő és az orvosi alkalmassági idő évszámának javítása tényét a kiállító orvos nem vezette rá az iratra, ezek miatt annak pótlása indokolt.

A felperes részére 2012. július 17-én állítottak ki új vezetői engedélyt.

A felperes ebben az időben üzletkötőként dolgozott a **Y. P. I.** Kft-nél. Munkaköre ellátásához nélkülözhetetlen volt a jogosítvány, mert feladatkörébe tartozott az üzleti partnerekkel való személyes kapcsolattartás, a nyomtatási kellékek személyes kiszállítása, személyes garanciakezelés és a helyszínen történő üzletkötés. Június 11-én munkáltatója felmondás előtti felszólítást adott át részére, amelyben kötelezte a felperest, mint munkavállalót, hogy tisztázza magát a rendőri feljelentés alól és 4 héten belül mutassa be jogosítványát, ellenkező esetben a munkaszerződését azonnali hatállyal felmondja. Jogosítvány hiányában ugyanis a felperes az üzletfelekkel kapcsolatot tartani személyesen nem volt képes, munkakörét ellátni nem tudta. A jogosítványa elvétele után körülbelül 3 hét elteltével munkáltatója vezette a gépkocsit, mellyel a felperest az üzleti partnerekhez szállította a kapcsolat fenntartása, a vevőkör megtartása érdekében. A cég forgalma azonban így is visszaesett, ezért a munkáltató a felperes munkaszerződését 2012. augusztus 14-én módosította, akként, hogy a felperes munkaidejét heti 30 órára leszállította, ezzel havi fizetése 73 500 forintra csökkent. A felperes 2014. szeptemberéig állt alkalmazásban a **Y. P. I.** Kft-nél, fizetése mindvégig ennyi maradt. A munkaszerződés módosításának indoka az volt, hogy a felperes jogosítványa bevonásának időtartama alatt az üzletfelek elpártoltak a cégtől és ez forgalomkiesést eredményezett.

E munkaviszonya mellett a felperesnek közös vállalkozása is volt egy üzlettársával. E cég informatikával, tűz- és munkavédelemmel, valamint nyomtatóipari kelléktermékek forgalmazásával foglalkozott, s ez utóbbi tevékenységi kör ellátásához a **Y. P. I.** Kft-vel álltak üzleti kapcsolatban, az onnan beszerzett kellékeket adták tovább a cég partnereinek. A jogosítvány hiánya e munkahelyen is fennakadást okozott a tevékenység ellátásában, mert a felperes nem tudott személyesen kapcsolatot tartani az ügyfelekkel. Idegállapota miatt nem tudott a munkavédelmi anyagok elvégzésére megfelelően koncentrálni, több esetben késedelembe esett. Egy idő után e cégnél is úgy oldották meg az ügyfelekkel való kapcsolattartást, hogy a felperes üzlettársa vezette a gépjárművet. A felperes ebben az időszakban - minthogy a rendőrségtől sem szóban, sem írásban az ügy állásáról, panaszainak kezeléséről tájékoztatást nem kapott, - a bizonytalanság, az információhiány miatt feszült, ideges volt, egzisztenciális félelmek gyötörték, a jogosítványa visszaszerzésének bizonytalan időpontja miatt mindkét munkahelyét, jövedelemforrását veszélyben érezte. Lakása hitellel volt terhelt, jövedelmei kiesése esetén e tartozását nem tudta volna fizetni, ami aggodalmát, feszült idegállapotát növelte. Közvetlen családtagjaival, élettársával való kapcsolata is konfliktusossá vált, munkahelyén folyamatosan megjegyzéseknek volt kitéve.

A felperes módosított keresetében 1 480 000 forint és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az alperes a jogosítványa elvételét követően folyt eljárásokban jogszabálysértően mulasztásokat követett el, amivel számára vagyoni- és nem vagyoni kárt okozott. Vagyoni káraként 480 000 forint megfizetésére tartott igényt, a jogosítványa elvételekori jövedelme és a munkaszerződés módosításával megállapított jövedelme közötti különbözet címén, a munkaszerződés módosításától a **Y. P. I.** Kft.-nél fennállt munkaviszonya megszűnéséig terjedő időre. Nem vagyoni káraként 1 000 000 forintot igényelt, hivatkozva arra, hogy a munkaköre ellátásához nélkülözhetetlen lett volna a jogosítvány, ám a hosszú ideig tartó bizonytalanság okozta idegállapot a munkahelye és lakása elvesztésétől való félelem, a párkapcsolatában jelentkező problémák okoztak számára kompenzálандó hátrányt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint jogszabálysértő mulasztás az eljárás rendőri szerveket nem terheli, az eljárás során kényszerintézkedés, azaz a vezetői engedély lefoglalása nem történt, ezért a felperes beadványait nem kellett panasznak tekinteni. A rendőrség eljárása mindvégig a jogszabályoknak megfelelő volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében 780 000 forint megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az állam javára 42 000 forint kereseti illeték megtérítésére, megállapította, hogy a további le nem rótt illetéket az állam viseli, s kimondta, hogy ezt meghaladóan a peres felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik.

A határozata indokolásában rámutatott, hogy a perbeli jogvitát a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányadó szabályai, azaz a 349. §, illetve a kártérítési felelősség általános szabályairól szóló 339. § rendelkezései alapján kellett elbírálni.

Megállapította, hogy az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges, a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt különös feltétel fennáll, mert a felperes a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 196. §-a alapján a rendőri mulasztás miatti panasz, mint jogorvoslat lehetőségét igénybe vette, ám azzal a kára nem volt elhárítható.

A kártérítési felelősség további tényállási elemei közül a jogellenesség és felróhatóság körében kiemelte, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök a közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 326/2011. (XII.28.) Kormányrendelet (R.) 32. §-a c) pontjának megfelelően jártak el az okmány elvétele és a büntetőeljárás megindítása során. Ezek a cselekmények jogszerűek voltak: a nyilvántartásból akkor származó adatok szerint a vezetői engedély körözés alatt állt és az érvényességi idő javított volt. Ezek, valamint az R. 36. § (10) bekezdése rendelkezése értelmében - mely szerint a vezetői engedélyt a közlekedési hatóság adhatja vissza - az okmány rendőrség általi visszaadására nem volt lehetőség. Az R. 36. § (5) bekezdése alapján azonban a rendőrségnek vagy 5 napon belül meg kellett volna küldeni a

közlekedési igazgatási hatóságnak az okmányt az elvétel okának megjelölésével vagy e szakasz (4) bekezdés d) pontja alapján értesíteni kellett volna a hatóságot, hogy a vezetői jogosultság szünetelését elrendelhesse. A rendőrség azonban egyiket sem tette meg, a vezetői engedélyt a nyomozás iratai között „mellékletként” kezelte. A Be. 151. §-a értelmében a jogosítvány a folyamatban lévő büntetőeljárásban tárgyi bizonyítási eszköz volt, ezért kötelező lett volna azt lefoglalni. Az erről szóló határozat meghozatalát azonban az alperes elmulasztotta a Be. 151. § (2) bekezdés a) pontjában írtak ellenére. E határozat meghozatalát nem pótolja a helyszínen kiállított elismervény - bevonó lap -, a büntető feljelentéssel ugyanis az alperes áttért az eljárás során a Be. szabályaira.

A kártérítési felelősség ezen elemeinél értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes május 30-i, illetve június 20-i beadványait az alperes sem saját hatáskörben nem intézte el, sem a felettes szervnek nem továbbította, pedig a panasz alapossága esetén a sérelmezett helyzet megszüntetésével egyidejűleg határozat hozatala nélkül értesíteni kellett volna a felperest vagy fel kellett volna terjeszteni beadványát a felettes szervnek, amelynek határozatot kellett volna hoznia. Ezen intézkedéseket azonban az alperes elmulasztotta.

E mulasztásokat a törvényszék az alperes kártérítési felelősségét megalapozó súlyos és kirívó jogértésként értékelte.

A kár és a jogellenes mulasztással fennálló okozati összefüggés vizsgálata során hangsúlyozta, hogy a felperes vagyoni kárának bekövetkeztét a munkaszerződése módosításáról szóló okmánnyal, illetve munkáltatója tanúvallomásával bizonyította. Megállapítható volt, hogy a vezetői engedély hiánya a cég forgalmában olyan visszaesést eredményezett, amely miatt a felperes visszaminősítése elkerülhetetlen volt, ám a perben érvényesített kárigény szempontjából nem önmagának a jogosítvány hiányának volt relevanciája. Ismételten hangsúlyozta, hogy a jogosítvány helyszíni elvétele jogszerű volt. Az R. 36. §-a értelmében ezt követően a közlekedési igazgatási hatóság rendelkezése alapján a vezetői jogosultság szünetel, ha azt a hatóság elrendeli. A szünetelés elrendelésének okáról, az annak alapjául szolgáló okról, körülményről a rendőrségnek kell értesítenie a hatóságot. A szünetelés elrendelésének egyik feltétele, hogy az adott személlyel szemben megalapozott gyanú álljon fenn, amit a nyomozást elrendelő határozatnak kell tartalmazni, a perbeli esetben azonban ismeretlen tettes ellen rendelték el a nyomozást, így a jogszabályi feltétel hiányában a szünetelés nem következett volna be. Figyelemmel arra, hogy a büntetőeljárás nem a felperes, hanem ismeretlen elkövető ellen folyt, a bíróság az alperes mulasztásai és a munkabér-csökkenés közötti okozati összefüggést is megállapíthatónak találta, figyelemmel arra, hogy adott esetben nem lett volna akadálya ideiglenes vagy új vezetői engedély kiadásának.

A vagyoni kár összegét a felperes által a perbeli időszakban keresett, jogszabályok által megállapított minimálbér és a munkaszerződése módosításáról szóló iratban írt munkabér közötti különbözet 2012. augusztus 15. és 2014. szeptembere közötti időre kiszámított 507 750 forintjában állapította meg, ám figyelemmel a Pp. 215. §-ára, a felperes által megjelölt 480 000 forintot számolta el.

A nem vagyoni kárigénnyel összefüggésben kifejtette, hogy a felperesnek számolnia kellett a munkahelye elvesztésével, megrendeléseket kellett lemondani, határidőket csúszott, lakáshitele miatt aggódott, ideges, feszült volt, ez az időszak az egyik tanú vallomása szerint borzalmas, a másik szerint viharos volt a felperes életében. Ezek a törvényszék megállapításai szerint az alperes által elkövetett mulasztásokkal okozati összefüggésben állnak. A rendőrség nem tájékoztatta arról az eljárás alá vontat, hogy miért tartják maguknál a vezetői engedélyt, annak ellenére, hogy a felperes által tudott, elvételt megalapozó okok - téves körözés, téves nyilvántartás - valótlan volta már tisztázódott. A bizonyított hátrányok kompenzálására 300 000 forintot tartott szükségesnek, egyben elegendőnek is.

Végül megjegyezte, hogy az alperes védekezése körében felhozott eseti döntéseknek a jogvita elbírálásánál nem volt jelentősége, mert a felperes nem arra alapozta igényét, amivel szemben az alperes védekezett. Rámutatott, hogy a felperes kamatigényt nem érvényesített, ezért arról nem kellett rendelkeznie. A pernyertesség-pervesztesség arányát közel azonosnak ítélte, ezért a Pp. 81. §-a (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a peres felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a marasztalás összegének csökkentését kérte a felperes költségben való marasztalásával együtt. Megismételte az elsőfokú eljárásban is előadott, eseti döntésekkel alátámasztott védekezését. Hangsúlyozta, hogy a jogszabály alkalmazási, értelmezési tévedések a felróhatóság körén kívül esnek, csak súlyos tévedés alapozhatja meg az alperes kárfelelősségét. Kiemelte, hogy ha a felperes beadványait az eljáró szerv panaszként értékeli, akkor sem lett volna lehetőség a vezetői engedély visszaadására. Megjegyezte, hogy a felperessel szembeni büntetőeljárás a lehető legrövidebb időn belül, nyomozást megszüntető határozattal zárult. Álláspontja szerint sem a vagyoni, sem a nem vagyoni kárigénye nem megalapozott a felperesnek, a nem vagyoni különösen eltúlzott, figyelemmel arra, hogy a felperes állításával szemben párkapcsolata nem szenvedett sérelmet. Érvei szerint ugyancsak bizonyítatlan maradt, hogy a vezetői engedély elvételének következményeként állt elő forgalomcsökkenés a felperes munkáltatójánál, tekintettel arra, hogy éppen a cégvezető nyilatkozott úgy, hogy a cég „drága cég”, majd ő volt az, aki a gépkocsit vezette, így biztosította az ügyfelekkel való személyes kapcsolattartást.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet fellebbezett részének helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette a törvényszék határozatának a keresetet részben elutasító rendelkezését a Pp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel.

A fellebbezést nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hangsúlyozta, hogy a felperessel szemben május 30-án intézkedő rendőrök a jogszabálynak megfelelően eljárva vették el a felperes vezetői

engedélyét. Erre az eljáró rendőrt a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 44. § (1) bekezdés d) pontja is feljogosítja. Ugyancsak helytállóan hangsúlyozta a törvényszék, hogy az okmány elvételének felperessel is közölt indoka a vezetői engedély sorszámaival kapcsolatos, a Központi Nyilvántartásból lekérdezett adat és a valóság közötti eltérés, illetve a sorszám nemzetközi körözési listán való feltüntetése volt. Az okmány elvételét követően, annak szemrevételezésekor az eljáró rendőr észlelte az orvosi alkalmassági idő évszáma javított voltát és ezekre figyelemmel feljelentést tett.

A feljelentés elsődleges oka a Központi Nyilvántartó ismételt megkeresése útján rövid időn belül tisztázódott, ám a feljelentés alapján a **P.-i** Rendőrkapitányságon nyomozás indult ismeretlen tettes ellen.

Az R. 36. § (1) bekezdésében írt vezetési jogosultság szünetelése éppen e tényre figyelemmel nem következett be, ugyanis a szünetelés igazgatási hatóság határozatával való elrendelésének akkor lett volna helye, ha az elrendelt nyomozás során a bűncselekmény elkövetésével a felperest gyanúsította volna meg az eljáró nyomozó szerv, az R. 36. § (1) bekezdés a) pontja alapján, vagy ugyanezen szakasz (3) bekezdés b) pontja értelmében az ismeretlen tettes ellen indult eljárás esetében a felperessel a bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúját közölték volna.

Osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon okfejtését is, hogy a megindult büntetőeljárás során a felperes vezetői engedélye a Be. 115. §-ának (1) bekezdése értelmében tárgyi bizonyítási eszköz volt, amit a Be. 151. § (2) bekezdés a) pontja alapján a rendőrségnek le kellett volna foglalnia. A lefoglalásról szóló határozat meghozatala a nyomozóhatóság büntetőeljárás során hozandó intézkedése, amelytől független a vezetési jogosultság szünetelésének elrendeléséről szóló, a közlekedési igazgatási hatóság által hozandó határozat. Az alperes mulasztást követett el azzal, hogy a Be. felhívott szakasza értelmében kötelező határozat meghozatalát elmulasztotta.

Mindezek eredményeként a felperes nem értesült arról, hogy miért nem kaphatja vissza vezetői engedélyét. Annak elvételekor ugyanis az intézkedő rendőr csupán azt közölte vele, hogy a nyilvántartásból származó adatok szerint az okmány sorszámaival kapcsolatban van probléma és a megjelölt sorszámú irat nemzetközi körözési listán szerepel. Ezen okok valótlan voltáról a felperes az intézkedést követő napon tudomást szerzett az okmányirodánál eljárva, így első jogorvoslati kérelmében erre hivatkozással kérte elvett okmányának visszaadását. Amennyiben a nyomozás során a rendőrség a jogszabály előírásait betartva lefoglalja a vezetői engedélyt, erről határozatot hoz, azt kézbesíti a felperesnek, számára kiderülhetett volna, hogy ismeretlen tettes ellen folyó büntetőeljárásban tárgyi bizonyítási eszköz az elvett vezetői engedélye, amit nem kaphat vissza, ám az R. 11. §-a alapján ideiglenes vezetői engedély kiadását kérhette volna a közlekedési igazgatási hatóságtól, s kérelme teljesítésének jogszabályi akadálya nem volt.

A Be. 169. § (1) bekezdése értelmében a lefoglalásról, mint kényszer-intézkedésről a nyomozóhatóságnak határozatot kellett volna hoznia, amellyel szemben a 195. § (1) bekezdése alapján az érintett felperes panasszal élhetett volna. A Be. 196. § (1) bekezdése a nyomozóhatóság intézkedésének elmulasztása esetére is biztosítja a panasz benyújtásának lehetőségét a mulasztással közvetlen jogsérelmet elszenvedett részére, a mulasztásról való tudomásszerzéstől számított 8 napos határidő alatt. A felperes a rendelkezésre álló adatok szerint már május 30-án panasszal élt, ám azt - noha a beadvány címzettje az ügyészség volt - az eljáró rendőri szerv nem terjesztette fel elbírálás végett. Annak, hogy jogszerű eljárás esetén az ügyész milyen tartalmú határozatot hozott volna, a perben relevanciája nincs, a bíróság ugyanis ilyen esetben nem veheti át az ügyész hatáskörét, nem foglalhat állást a kérdésben.

A kifejtettek értelmében tehát a rendőrséget több rendbeli, súlyos mulasztás terheli a vezetői engedély lefoglalásáról hozandó határozat, illetve az előterjesztett jogorvoslati kérelem felterjesztése körében. E mulasztások nem mérlegelési jogkörben elkövetett mulasztások, a büntetőeljárás egyértelmű, félreértésre lehetőséget nem adó, értelmezésre nem szoruló szabályait hagyta figyelmen kívül a nyomozóhatóság, ez pedig megalapozza felróhatóságát.

A Ptk. 75. §-a szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani.

A 76. § szerint „a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti ... az emberi méltóság megsértése”.

A 84. § (1) bekezdés e) pontja szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A nem vagyoni kár kapcsán az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy a rendőrség eljárására irányadó Be. 60. § (1) bekezdése kimondja, hogy „az eljárási cselekmények végzésekor az emberi méltóságot, az érintettek személyiségi jogait ... tiszteletben kell tartani”. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdésének második mondata úgy szól, hogy „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”. A Be. 3. § (3) bekezdése a büntetőeljárás minden szakaszára biztosítja az eljárás alá vont számára a jogorvoslathoz való jogot. A felhívott jogszabályok által biztosított, a felperest is megillető személyiségi jogok az adott esetben sérelmet szenvedtek, ezért helye van az alperes nem vagyoni kár megfizetésére való kötelezésének. A nem vagyoni kár összegét az elsőfokú bíróság helyes mérlegelés alapján, megfelelő összegben határozta meg.

A vagyoni kár körében az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a felperes csupán a vezetői engedélyének elvételét követő 4. héten szerzett tudomást arról, hogy az elvesztett jogosítványa visszatartásának oka az orvosi alkalmassági idővel

kapcsolatos bejegyzés is. A felperes az ügyintéző nyomozóval való telefonbeszélgetésről nyilatkozva előadta, hogy „én ekkor kérdőre vontam, hogy mit csinálnak a jogosítvánnyal, már 4. hete ülök itthon, nem tudok dolgozni, veszélyben az állásom, a lakáshitelem ... Annyi világossá vált, hogy valami nyomozás folyik az okmányommal kapcsolatosan és hogy köze van hozzá a doktornőnek is ...” (9. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal harmadik-negyedik bekezdés). Arra vonatkozóan, hogy e telefonbeszélgetést megelőzően a felperes bármilyen forrásból értesült volna arról, hogy vezetői engedélye visszatartásának nemcsak az elvételt követő napon már tisztázott okai vannak, semmilyen adat nem merült fel, egyébként ennek megtörténte esetén a felperesnek lehetősége lett volna valamilyen elhárító intézkedések megtételére, annak érdekében, hogy munkakörét el tudja látni, például felkérhetett volna barátot, ismerőst, hivatásos sofőrt a járműve vezetésére. Ennek elmaradása kizárólag az alperesi magatartással hozható összefüggésbe, így a felperest a követelt vagyoni kár is megilleti. Annak összegszerűségét az alperes sem kifogásolta, az elsőfokú bíróság által alkalmazott mérlegelés felülvizsgálatára az ítélet tábla indokot nem talált.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárás során pervesztesnek bizonyult alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen a felperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

D e b r e c e n, 2015. április 9.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottilia s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -